

Lucia Sceranková | Drinking Salty Water Does Not Help

curated by Jen Kratochvíl

opening 18 Sep 2020

duration until 15 Oct 2020

ZAHORIAN & VAN ESPEN Bratislava

How far are we from the protagonists of the Ancient Greek myths? Or how close they actually are? All those characters, all those stories. You see Mark Zuckerberg delivering a bleak burst of repetitive statements in front of the congressional committee. You watch a life stream from a QAnon demonstration. You attend yet another Zoom birthday. You see your reflection on the darkened screen through all those fuzzy fingerprint marks. When the light comes to life from within, all the unanswered notifications explode in your face. You see Sisyphus, Narcissus, Oedipus or Echo. You observe them over a seemingly bottomless abyss of past histories. And time suddenly flattens – a time warp, a wormhole, or a simple mirror. It is you lying by the lake, staring into the water, perceiving but yourself. A YouTube ASMR clip's soft sound calms you down for a brief moment and gives back an illusory anchor, right before you chug your tenth coffee this morning and dive deep into the impenetrable yet all-consuming void of the screen. It feels only like an echo when more and more beeps keep reverberating in the background of your conscious perceptions. All those mythical figures are but you. Pre-coded. Pre-determined. Trapped forever. How pathetic. So what.

Lucia Sceranková's "Drinking Salty Water Does Not Help" places its viewers in the middle of physically manifested and severely magnified screens whose material character oscillates between pure light, fabric, and plexiglass. Presented series of videos could be a subversion of your daily Instagram feed, same as animated paintings or unconscious mental projections excavated from a glimpse of a memory stored during a deep sleep state. Even though everything seems to be closely connected with visual representations of a human being in the digital realm, the core of the project lies in its direct contradiction, a tendency to find a way to renew our privacy, intimacy, and closeness in the physical world. Despite an overgrown general need for mediated exposure, there always seems to be a hidden layer of urge for real-life contact and interaction. Shouting for intimacy online often feels like drinking salty water to quench your thirst. There might be a way to find a balance through. How? You have to know.

Sound Mix: Max Vajt

Exhibition installation: Dušan Dobiaš

Special thanks to Marián Grolmus, Zuzana Sceranková and Lily Hall.

Supported using public funding by Slovak Arts Council

Lucia Sceranková | Drinking Salty Water Does Not Help

kurátor: Jen Kratochvíl

vernisaž: 18.9. 2020

trvanie výstavy do 15.10.2020

ZAHORIAN & VAN ESPEN Bratislava

Ako ďaleko sme od protagonistov antických gréckych mýtov? Alebo, ako blízko sú vlastne oni? Všetky tie postavy, všetky tie príbehy. Vidíte Marka Zuckerberga ako prednáša bezútešné zhľuky výrokov pred kongresovým výborom. Pozeráte živé prenosy z demonštrácií QAnon. Účastníte sa ďalšej narodeninovej oslavy cez Zoom. Vidíte svoje odrazy na tmavých obrazovkách s rozmazanými stopami po odtlačkoch prstov. Keď sa rozsvieti, všetky nezodpovedané upozornenia vám explodujú do tváre. Vidíte Sisyfa, Narcisa, Oidipa alebo Echo. Sledujete ich ponad zdanlivo bezodnú priepasť minulých dejín. A čas sa odrazu sploští – časová osnova, červia diera alebo jednoduché zrkadlo. Ste to vy, kto leží pri jazere zízajúc do vody, vnímajúc iba seba. Jemné zvuky z ASMR videa na YouTube vás na krátku chvíľu upokoja a vráti vám iluzívnu kotvu tesne pred tým, ako na ex vypijete svoju desiatu kávu a hlboko sa ponoríte do nepreniknuteľnej, no všepohlcujúcej prázdnoty obrazovky. Keď sa viac a viac pípnutí ozýva v pozadí vášho vedomého vnímania, zdá sa, že je to už iba echo. Všetky tie mýtické postavy ste iba vy. Vopred nakódované. Predurčené. Navždy uviaznuté. Aké patetické. No a čo.

Výstava Lucie Scerankovej Drinking Salty Water Does Not Help stavia diváka do stredu fyzicky manifestovaných a výrazne zväčšených obrazoviek, ktorých materiálová podstata osciluje medzi čistým svetlom, látkou a plexisklom. Prezentovaná séria videí môže byť rozvrátením vašich každodenných Instagramových tokov, rovnako ako animovanými maľbami alebo podvedomými mentálnymi projekciami, vydolovanými z letného pohľadu do pamäti uloženej počas stavu hlbokého spánku. Aj keď sa všetko javí úzko prepojené s vizuálnymi reprezentáciami ľudskej bytosti v digitálnej sfére, jadro tohto projektu spočíva v jeho priamom protiklade – v tendencii hľadať cestu k obnoveniu nášho súkromia, intimity a blízkosti vo fyzickom svete. Napriek všeobecnej potrebe sprostredkovaného exponovania sa zdá, že vždy existuje aj ukrytá vrstva nutkania na živý kontakt a interakciu. Dožadovanie sa intimity online je často podobné pitiu slanej vody na uhasenie smádu. Možno tu však je spôsob ako nájsť rovnováhu. Ako? To musíme vedieť vy.

Sound Mix: Max Vajt

Inštalácia výstavy: Dušan Dobiaš

Špeciálne poďakovanie Mariánovi Grolmusovi, Zuzane Scerankovej a Lily Hall.

Projekt podporil z verejných zdrojov Fond na podporu umenia **U. 13**